

Sygn. akt V K 111/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2016 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w V Wydziale Karnym
w składzie:**

Przewodniczący: SSO Joanna Zaremba

Protokolant: Krzysztof Ciepieniak

w obecności Prokuratora Iwony Zielińskiej

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2016 r. sprawy:

skazanego W. C., urodzonego (...) w Z., syna L. i B. z domu W.,

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. **Sądu Rejonowego w Zgierzu** z dnia 7 grudnia 2004 r., **sygn. akt II K 347/04**, za czyn z art. 278 § 1 i 3 k.k. popełniony w dniu 8 września 2004 r. na karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, zaś na poczet orzeczonej kary zaliczony został okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 10 września 2004 r. przy przyjęciu, że jeden dzień pozbawienia wolności równy jest dwóm stawkom dziennym grzywny;

II. **Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 3 lutego 2006 r. sygn. akt II K 623/05** za czyn z art. 280 § 1 k.k. popełniony w dniu 20 listopada 2005 r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat, której wykonanie zostało zarządzone mocą postanowienia Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 10 stycznia 2008 r., sygn. akt. II Ko 533/07;

III. **Sądu Rejonowego w Zgierzu** z dnia 31 sierpnia 2007 r., **sygn. akt II K 313/07** za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w nocy z 22/23 marca 2007 r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat, której wykonanie zostało zarządzone mocą postanowienia Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 12 października 2011 r., sygn. akt II Ko 687/11;

IV. **Sądu Rejonowego w Zgierzu** z dnia 23 listopada 2010 r., **sygn. akt II K 2033/10**, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 marca 2011 r. sygn. akt V Ka 7/11, za czyn:

a) z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w okresie od dnia 11 marca 2010 r. do dnia 20 marca 2010 r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

b) z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w okresie od dnia 28 kwietnia 2010 r. do dnia 29 kwietnia 2010 r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

za które to przestępstwa na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzona została kara łączna 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. **Sądu Okręgowego w Łodzi** z dnia 20 grudnia 2011 r., **sygn. akt IV K 112/11**, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 kwietnia 2012 r., sygn. akt II AKa 67/12, za czyn z art. 310 § 1 i 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w okresie od dnia 25 maja 2010 r. do 28 maja 2010 r. na

karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka jest równoważna kwocie 20 (dwudziestu) złotych;

VI. Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 22 września 2015 r., **sygn. akt V K 67/12** zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 maja 2016 r. sygn. akt II AKa 27/16, za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w okresie bliżej nieustalonym, jednak nie później niż od początku listopada 2010 r. do dnia 23 listopada 2010 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych, zaś na poczet orzeczonej kary zaliczony został okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 grudnia 2010 r. do dnia 17 grudnia 2010 r.;

orzeka

1. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmienia ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 20 marca 2015 r., poz. 396) kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami opisanymi w punkcie **IV** czyli w sprawie **II K 2033/10**, w punkcie **V** czyli w sprawie **IV K 112/11** oraz wyrok w punkcie **VI** czyli w sprawie **V K 67/12** łączy i orzeka wobec W. C. karę łączną 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

2. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 kary łącznej pozbawienia wolności, zalicza skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności: od dnia 25 czerwca 2011 r. do dnia 25 kwietnia 2012 r., od dnia 16 grudnia 2010 r. do dnia 17 grudnia 2010 r. i od dnia 25 kwietnia 2014 r. do dnia 20 października 2016 r.;

3. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach opisanych w pkt. IV, V, VI niniejszego wyroku pozostawia do odrębnego wykonania;

4. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych wyrokiem: **Sądu Rejonowego w Zgierz** z dnia 7 grudnia 2004 r., **sygn. akt II K 347/04**, opisanym w punkcie I; **Sądu Rejonowego w Zgierz** z dnia **3 lutego 2006 r.** **sygn. akt II K 623/05**, opisanym w punkcie II, **Sądu Rejonowego w Zgierz** z dnia 31 sierpnia 2007 r., **sygn. akt II K 313/07**, opisanym w punkcie III;

5. na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. Z., Kancelaria Adwokacka ul. (...) lok. (...), (...) W., kwotę 295,20 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia groszy) obejmującą podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

6. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów postępowania o wydanie wyroku łącznego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt V K 111/16

UZASADNIENIE

W. C. skazany został poniżej omówionymi prawomocnymi wyrokami:

VII. **Sądu Rejonowego w Zgierz** z dnia 7 grudnia 2004 r., **sygn. akt II K 347/04**, za czyn z art. 278 § 1 i 3 k.k. popełniony w dniu 8 września 2004 r. na karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, zaś na poczet orzeczonej kary zaliczony został okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 10 września 2004 r. przy przyjęciu, że jeden dzień pozbawienia wolności równy jest dwóm stawkom dziennym grzywny;

VIII. **Sądu Rejonowego w Zgierzu** z dnia 3 lutego 2006 r., **sygn. akt II K 623/05** za czyn z art. 280 § 1 k.k. popełniony w dniu 20 listopada 2005 r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat, której wykonanie zostało zarządzone mocą postanowienia Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 10 stycznia 2008 r., sygn. akt II Ko 533/07;

IX. **Sądu Rejonowego w Zgierzu** z dnia 31 sierpnia 2007 r., **sygn. akt II K 313/07** za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w nocy z 22/23 marca 2007 r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat, której wykonanie zostało zarządzone mocą postanowienia Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 12 października 2011 r., sygn. akt II Ko 687/11;

X. **Sądu Rejonowego w Zgierzu** z dnia 23 listopada 2010 r., **sygn. akt II K 2033/10**, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 marca 2011 r. sygn. akt V Ka 7/11, za czyn:

c) z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w okresie od dnia 11 marca 2010 r. do dnia 20 marca 2010 r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

d) z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w okresie od dnia 28 kwietnia 2010 r. do dnia 29 kwietnia 2010 r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

za które to przestępstwa na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzona została kara łączna 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XI. **Sądu Okręgowego w Łodzi** z dnia 20 grudnia 2011 r., **sygn. akt IV K 112/11**, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 kwietnia 2012 r., sygn. akt II AKa 67/12, za czyn z art. 310 § 1 i 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w okresie od dnia 25 maja 2010 r. do 28 maja 2010 r. na karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka jest równoważna kwocie 20 (dwudziestu) złotych;

XII. **Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie** z dnia 22 września 2015 r., **sygn. akt V K 67/12** zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 maja 2016 r. sygn. akt II AKa 27/16, za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w okresie bliżej nieustalonym, jednak nie później niż od początku listopada 2010 r. do dnia 23 listopada 2010 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych, zaś na poczet orzeczonej kary zaliczony został okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 grudnia 2010 r. do dnia 17 grudnia 2010 r.;

Z będącego przedmiotem rozpoznania wniosku z dnia 14 czerwca 2016 r., który wpłynął do tut. Sądu w dniu 20 czerwca 2016 r. wynika, iż skazany W. C. wniósł o wydanie wyroku łącznego i połączenie wszystkich orzeczonych wobec niego kar.

W związku ze zmianą od dnia 01 lipca 2015 r. przepisów ustawy kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015 r., poz. 396) uregulował kwestię intertemporalną, to jest wyłączył stosowanie przepisów rozdziału IX kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym, do spraw, w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym wskazaną powyżej ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem jej wejścia w życie, tj. przed dniem 01 lipca 2015 r., chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie tej ustawy. Analiza poszczególnych wyroków, które zapadły wobec W. C. wskazuje, że do orzekania ewentualnej kary łącznej w wyroku łącznym zastosowanie powinny mieć nowe przepisy art. 85 k.k., albowiem ostatni wyrok, jaki zapadł wobec skazanego,

tj. wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 22 września 2015 r. o sygn. akt V K 67/12 stał się prawomocny po wejściu w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r.

Dokonując dalszej analizy wyroków wydanych w stosunku do skazanego W. C. Sąd przeanalizował sytuację prawną skazanego mając na uwadze dyspozycję art. 4 § 1 k.k., która nakazuje uwzględnianie ustawy poprzednio obowiązującej, jeżeli w dacie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, ale pod warunkiem, że jest ona względniejsza. Zatem w przedmiotowej sprawie należało rozważyć możliwość wydania wyroku łącznego w oparciu o przepisy obowiązujące przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy- Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

Zauważyć należy, że stosowanie kryterium „ustawy względniejszej” w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. polega na porównaniu konsekwencji, jakie hipotetycznie zostałyby orzeczone na gruncie jednej i drugiej ustawy, przy stosowaniu wszystkich jej regulacji. Ustawą względniejszą jest bowiem ta ustawa, która przewiduje łagodniejsze konsekwencje w konkretnym przypadku. Podkreślenia nadto wymaga, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że art. 4 § 1 k.k. w zakresie orzekania kary łącznej obejmuje wszelkie zmiany ustawodawcze, jakie nastąpiły pomiędzy czasem popełnienia przestępstwa a czasem wydawania rozstrzygnięcia o karze łącznej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915). Stosując w prawidłowy sposób art. 4 § 1 k.k. w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, sąd zobowiązany jest rozważyć „względność” ustaw przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stanu normatywnego z czasu popełnienia każdego z przestępstw wchodzących w skład zbiegu (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 9 stycznia 2015 r. w sprawie IV KK 224/14, KZS 2015/4/18).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd doszedł do przekonania, że ustawą względniejszą dla skazanego jest Kodeks karny w brzmieniu przed 1 lipca 2015 r. Stwierdzenia wymaga, że zgodnie z art. 85 § 2 k.k. wprowadzonym do ustawy Kodeks karny ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, podstawą orzeczenia kary łącznej są nie tylko wymierzone, ale podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, za które wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Oznacza to, że łączeniu, w myśl znowelizowanych przepisów, nie podlegają kary, które już zostały wykonane. Zgodnie zaś z treścią art. 85 k.k. sprzed nowelizacji, sąd orzeka karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregokolwiek z tych przestępstw (...).

Z porównania dat wszystkich wskazanych wyroków oraz dat popełnienia przez skazanego czynów wynika, że na gruncie przepisów obowiązujących przed 01 lipca 2015 r. zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego, albowiem czyny objęte wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 20 grudnia 2011 r., sygn. akt IV K 112/11 i czyn objęty wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 22 września 2015 r., sygn. akt V K 67/12 zostały popełnione przed wydaniem w dniu 23 listopada 2010 r. wyroku przez Sąd Rejonowy w Zgierzu z dnia 23 listopada 2010 r. w sprawie II K 2033/10. Połączenie tych orzeczeń było możliwe z uwagi na zmianę dokonaną w zakresie czasu popełnienia przestępstwa przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie. Data zakończenia działania czynem ciągłym jest jednocześnie datą wydania wyroku przez Sąd Rejonowy w Zgierzu. W tym stanie rzeczy Sąd przyjął na korzyść skazanego, biorąc pod uwagę również charakter czynu, że został on popełniony przed wydaniem tego wyroku. W związku z powyższym Sąd uznał, że spełnione zostało kryterium czasowe, o którym stanowi art. 85 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji, jak również za popełnione przez W. C. czyny wymierzono kary podlegające łączeniu. Dokonując jednocześnie porównania sytuacji prawnej W. C. pod względem względności ustawy karnej Sąd nie pominął, że zgodnie z art. 85 § 1 i 2 k.k. wprowadzonym do ustawy Kodeks karny ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw przy orzekaniu w przedmiocie wyroku łącznego nie mogłyby być brane pod uwagę kary orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 7 grudnia 2004 r., sygn. akt II K 347/04, Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 3 lutego 2006 r. sygn. akt II K 623/05, Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 31 sierpnia 2007 r., sygn. akt II K 313/07 i Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 23 listopada 2010 r., sygn. akt II K 2033/10, albowiem kary te zostały już w całości wykonane. Zatem przedmiotem dalszych rozważań mogły być tylko

kary orzeczone wyrokami w sprawach o sygn. akt IV K 112/11 Sądu Okręgowego w Łodzi i w sprawie o sygn. akt V K 67/12 Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie.

Odnosząc się z kolei do wymiaru kary łącznej, według art. 86 § 1 k.k. obowiązującego do dnia 01 lipca 2015 r. Sąd wymierzał karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; karę ograniczenia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Zgodnie zaś z brzmieniem art. 86 § 1 k.k. obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając w przypadku kary pozbawienia wolności - 20 lat.

W tej sytuacji, stwierdzić należy, że kara łączna możliwa do wymierzenia wobec W. C. w pierwszym przypadku wynikała z połączenia kar wymierzonych trzema wyrokami mieściła się w granicach od pięciu do siedmiu lat pozbawienia wolności, zaś w drugim przypadku obejmowała dwa wyroki i wynosiła od pięciu do sześciu lat pozbawienia wolności. Należy zauważyć, że dolne granice kar w obu przypadkach była taka sama, różniła się górna granica, co wynikało z możliwości połączenia większej liczby kar. Sąd ocenił jednocześnie, że in concreto, bardziej korzystne dla skazanego było połączenie kar wymierzonych trzema wyrokami. Zważyć bowiem należy, że z uwagi na treść art. 577 k.p.k., w przypadku zastosowania przepisów w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją na poczet wymierzonej w oparciu o wyżej wymienione zasady kary łącznej zaliczeniu podlega okras wykonywania kary orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Zgierzu w wyroku z dnia 23 listopada 2010 r. w sprawie II K 2033/10, jak i okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 20 grudnia 2011 r., sygn. akt IV K 112/11 i Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 22 września 2015 r. sygn. akt V K 67/12. Tymczasem w przypadku wydania wyroku łącznego w oparciu o przepisy obowiązujące po 01 lipca 2015 r. na poczet orzeczonej w ten sposób kary łącznej możliwe byłoby zaliczenie tylko okresów rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 20 grudnia 2011 r., sygn. akt IV K 112/11 i Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 22 września 2015 r. sygn. akt V K 67/12. W tej sytuacji stwierdzić należy, że powyższa kwestia ma wpływ na możliwość ubiegania się przez skazanego o warunkowe zwolnienie z odbycia reszty kary. Wymierzając karę łączną zgodnie z dyspozycją art. 85 k.k., w brzmieniu przed 01 lipca 2015 r. skazany będzie mógł się bowiem wcześniej stracić o warunkowe przedterminowe zwolnienie, niż byłoby to możliwe gdyby kara łączna została orzeczona w oparciu o art. 85 § 1 k.k. w brzmieniu po nowelizacji wprowadzonej przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

Uwzględniając całość uregulowań, uznać zatem należy, że względniejszą ustawą dla W. C. jest ustawa obowiązująca przed 1 lipca 2015 r. Podkreślenia bowiem z całą mocą wymaga, że ustawą "względniejszą dla sprawcy", jest ta ustawa, której wybór opiera się na ocenie całokształtu konsekwencji wynikających dla niego z zastosowania obydwu wchodzących w grę ustaw, przy czym ocena ta musi być dokonana z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1996 r. w sprawie I KZP 2/96, OSNKW 1996/3-4/16). Przy ocenie, która z konkurencyjnych ustaw jest względniejsza dla sprawcy, bierze się bowiem pod uwagę całą ustawę, a nie tylko poszczególne jej przepisy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2001 r. w sprawie V KKN 346/99, Orz. Prok. i Pr. 2001).

Przechodząc do wymierzonej w wyroku łącznym w pkt. 1 kary łącznej pozbawienia wolności wskazać należy, że stosownie do dyspozycji art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 01 lipca 2015 r. wymierzając karę łączną Sąd nie bierze pod uwagę okoliczności przyjętych za podstawę wymiaru kary za poszczególne przestępstwa. Gdyby okoliczności te uwzględnić ponownie przy wymiarze kary łącznej, prowadziłyby to do ponownego sądzenia za czyny już osądzone, do ukrytego weryfikowania rzeczy osądzonej, a więc do postępowania sprzecznego z zakazem ponownego sądzenia. Przy wymiarze kary łącznej bierze się bowiem pod uwagę szczególnie stopień związku między poszczególnymi przestępstwami, ich łączność przedmiotową i podmiotową. Nieprawidłowe jest przy tym ponowne rozważanie i uwzględnianie przy oznaczaniu kary łącznej tych samych okoliczności, które miały wpływ na wymiar kary w sprawach o zbiegające się przestępstwa takich jak stopień zawinienia czy stopień społecznej szkodliwości czynu. Brać natomiast należy wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Wymiar kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji może mieć miejsce w wypadkach, gdzie nie jest zbyt wyraźnie

zarysowana granica pomiędzy realnym a pomijalnym zbiegiem przestępstw, gdy jedno z dwóch pozostających w zbiegu przestępstw dominuje w ocenie całości zdarzenia. Z kolei popełnienie wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary surowszej niż wynikająca z dyrektywy absorpcji (vide: Komentarz do K.K. Kazimierz Buchała, Andrzej Zoll, Zakamycze 1998, str. 562). Zgodzić się trzeba nadto z poglądem, iż poza powyższymi przesłankami na wymiar kary wymierzonej wyrokiem łącznym wpływ ma również zachowanie skazanego w zakładzie karnym lub w środowisku w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1985 r. w sprawie II KR 245/85, OSNKW 1986, z. 5-6, poz. 39).

Jak wynika z opinii nadesłanej z Zakładu Karnego w Ł. skazany otrzymał pozytywną opinię. Deklaruje krytyczny stosunek do popełnionych przez siebie przestępstw oraz trybu życia przed osadzeniem. Zastępca Dyrektora wskazał, iż orzeczoną karę pozbawienia wolności odbywa w Zakładzie Karnym typu półotwartego, gdzie funkcjonuje właściwie. Od początku odbywania kary skazany był wyróżniany nagrodami regulaminowymi, zaś ostatni raz ukarano go dyscyplinarnie w 2015 r. Do położonych odnosi się zgodnie z wymogami regulaminu. Nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej i utrzymuje pozytywne relacje ze współosadzonymi. Przejawia motywację do podjęcia zatrudnienia, lecz na chwilę obecną nigdzie nie pracuje. Aktualnie nie jest zainteresowany kontynuowaniem nauki. Korzysta z zajęć kulturalno-oświatowych. Uczestniczył w zajęciach programu profilaktyki zdrowotnej i szkodliwości palenia tytoniu oraz w zajęciach profilaktyczno-edukacyjnych dotyczących uzależnienia od narkotyków. Kontakt zewnętrzny utrzymuje głównie z matką, babcią, siostrą i koleżanką. Jest regularnie odwiedzany, jak również utrzymuje z nimi kontakt telefoniczny i korespondencyjny. W przeszłości odbywał terapię w oddziale terapeutycznym dla uzależnionych od środków odurzających lub psychotropowych. Skazany nie ma nikogo na utrzymaniu.

W wypadku zbiegu przestępstw utworzonego ze spraw opisanych w pkt IV- sygn. akt II K 2033/10, w pkt V- sygn. akt IV K 112/11 oraz w pkt VI - sygn. akt V K 67/12, granice możliwej do wymierzenia kary łącznej biorąc pod uwagę kary jednostkowe z podlegających łączeniu wyroków, kształtują się w przedziale od 5 (pięciu) do 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę wskazane powyżej okoliczności, w ocenie Sądu, przy rozważaniach dotyczących wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności, przemawiają one za tym, iż zastosowanie winna mieć zasada asperacji.

Sąd łącząc kary jednostkowe orzeczone tymi wyrokami za zbiegające się przestępstwa uwzględnił z jednej strony ich bliskość czasową, dość znaczny stopień związku pomiędzy nimi, zwłaszcza przedmiotowy, w szczególności, co do czynów kwalifikowanych z art. 286 § 1 k.k., co wynika z ich opisu, merytorycznej zawartości, charakteru oraz rodzaju dobra, w które godzą. Czyny dokonane przez skazanego skierowane były jednocześnie przeciwko chronionym prawom dobrom różnych osób. Z drugiej strony określając wymiar kary łącznej, sąd wziął pod uwagę okoliczność odnoszącą się do kilkukrotnej karalności skazanego, a także wnioski z nadesłanej przez Zastępcę Dyrektora Zakładu Karnego opinii o skazanym, które implikują uznaniem tej opinii, jako względnie pozytywnej, przeciętnej, jak i względem na zasady tak prewencji ogólnej jak i szczególnej. Wymierzając więc wskazaną karę Sąd uznał, iż w świetle całokształtu przedstawionych wyżej okoliczności branych pod uwagę przy określaniu wysokości kary łącznej brak jest podstaw do uznania, że wymierzenie kary łącznej w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jak i orzeczenie tej kary w wysokości bliższej górnej granicy wyznaczonej zasadami z art. 86 § 1 kk. jest właściwą oceną zachowania się skazanego. Wręcz przeciwnie, Sąd uznał, iż ich wyważenie nakazuje zastosowanie zasady asperacji implikującej powyżej wskazanym wymiarem kary łącznej. Jednocześnie Sąd miał na uwadze potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara, także orzeczona w wyroku łącznym, powinna bowiem wpływać na przekonanie, że popełnianie przestępstw nie może ująć bezkarnie i spotyka się ze sprawiedliwą karą. Z tych względów Sąd nie oparł rozstrzygnięcia na zasadzie pełnej absorpcji. Oparcie rozstrzygnięcia na zasadzie pełnej absorpcji klóciłoby się bowiem z powyższymi celami prewencji indywidualnej oraz ogólnej i w rzeczywistości stanowiłoby dla skazanego formę nieuprawnionej nagrody.

Analogiczne okoliczności Sąd miał na uwadze określając wymiar łącznej kary grzywny. Granice łącznej kary grzywny z podlegających łączeniu kar jednostkowych, opisanych w pkt V – sygn. akt IV K 112/11 i pkt VI – sygn. akt V K 67/12,

kształtują się w przedziale od 50 (pięćdziesięciu) do 90 (dziewięćdziesięciu) stawek dziennych, przy ustaleniu jednej stawki na kwotę nieprzekraczającą 50 (pięćdziesięciu).

W konsekwencji Sąd dokonując analizy niniejszej sprawy przez pryzmat wskazanych wyżej okoliczności łącząc kary jednostkowe orzeczone za pozostające w tym zbiegu realnym przestępstwa orzekł wobec W. C. karę łączną 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wobec jego aktualnych możliwości zarobkowych, dochodów i warunków osobistych oraz rodzinnych, wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych mając na uwadze, że skazany jest aktualnie pozbawiony wolności i nie ma możliwości podjęcia zatrudnienia w zakładzie karnym, co ogranicza możliwości uzyskania środków finansowych. W ocenie Sądu tylko tak ukształtowana kara łączna jest sprawiedliwa i daje szansę osiągnięcia założonych celów w zakresie prewencji indywidualnej wobec skazanego.

W oparciu o treść art. 577 k.p.k., na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach podlegających łączeniu, a także okresy odbytych już kar z któregokolwiek z połączonych wyroków, albowiem zgodnie z treścią art. 92 k.k. w brzmieniu mającym zastosowanie w niniejszej sprawie stosownie do treści art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, wydaniu wyroku łącznego nie stoi na przeszkodzie, że poszczególne kary wymierzone za zbiegające się przestępstwa zostały już w całości lub w części wykonane.

Ponieważ poza wymierzonymi karami łącznymi połączone wyroki zawierają także inne niepodlegające łączeniu rozstrzygnięcia Sąd w tym zakresie, na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. pozostawił je do odrębnego wykonania.

Wobec braku przedstawionych wyżej przesłanek umożliwiających wydanie wyroku łącznego, co do wyroków opisanych powyżej w pkt. I, II i III uzasadnienia postępowanie w tym zakresie na podstawie art. 572 k.p.k. umorzono.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 11 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800), Sąd zasądził na rzecz adw. S. Z. kwotę 295,20 zł, w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną skazanemu W. C. z urzędu pełnioną w niniejszej sprawie.

Nadto z uwagi na sytuację materialną skazanego, wynikającą chociażby z długości dotychczas odbytych kar pozbawienia wolności jak i planowanego ich końca, Sąd zwolnił go od zapłaty kosztów sądowych przejmując je wraz z opłatą i stosownie zasądzonym wynagrodzeniem na rzecz obrońcy skazanego ustanowionego z urzędu na rachunek Skarbu Państwa.